

January 26th, 2021

Dear Mom and Dad, Greetings from Groningen!

As I've been here for over a year now, you must be wondering what it's like. Perhaps you're expecting stories of Dutch nightlife or a long-winded descriptor about canals but, up here in the north, we are really only focused on one thing: Rugby.

Yes, rugby seems to be all anyone can talk about. Even as the rest of the country stays up late rioting over being unable to stay up late at all, the only thing on our minds is that we aren't able to stand around a field drinking beer out of plastic cups and watch each other pass a giant egg around. So, rather than updating you on boring subjects like school or the pandemic, allow me to tell you about the rugby club I have recently found a home in.

Rugby Club Groningen is situated just outside of the city limits in a little sport complex called Esserberg. Our clubhouse is an old wooden building that is decorated with dozens of souvenirs from the different out-of-country clubs that have hosted our team over the years. I've been assured that each item is 'borrowed', and teams may reclaim their property whenever they wish – this, however, must be done in person, presumably to avoid the postage fees.

Though rugby is traditionally a very international sport, our club is, with very few exceptions, entirely Dutch. This means that it is probably the tallest club I have ever played for and certainly the blondest. Our entire front row looks a lot like the band, Abba, without the brunette sister. It also means that while other clubs in the Netherlands rent most of their players like hordes of sentient DVDs, our club remains proudly home-grown.

That isn't to say that they aren't welcoming to foreign players – far from it. Along with insisting I come to all of their 'annual' themed parties (a seemingly bi-weekly event), I am meant to join them on a rugby tour to Wales. I have been told that it will feature 70 fully-grown men dressed up as school children crammed onto a moving bus. We are meant to drink something called Schultenbräu, which I can only assume is a kind of tea because they insist it must be consumed warm.

Not every tradition is as straight forward though. For instance, when someone from a club in the Netherlands scores their first try for the club they play for, they are rewarded with something called a Zumba. I was wondering why the team would reward a player with a dance-based aerobics class when I witnessed a player score that elusive first try. After the match, and without warning, the team began chanting "ZUMBA, ZUMBA" as they tore off his clothes before coating him from head to toe in beer and whatever else they had in their hands in front of about forty people. Sometimes, you're better off being a support player.

Sadly, our field has been devoid of much activity lately – Zumba or otherwise. And while others miss pre-pandemic luxuries like traveling and concerts, what we miss most is our field, our little wooden clubhouse and, above all, the people that fill it.

I hope you can meet them soon too.

With lots of love,
Alex.

#RUGBYCOURANT

Wil jij met jouw foto in Rugby Courant Groningen? Gebruik dan op Instagram de hashtag #rugbycourant en wie weet zie jij jouw foto terug in de volgende editie.

Ambitieuze AJ denkt al aan BeNeCup: 'We hebben de juiste spelers'

Door Jeanine Hofsteenge

"Toen ik Jeff Wilson bij de All Blacks zag spelen in 1995, wist ik dat ik van rugby mijn leven wilde maken", vertelt hoofdcoach Antonio Joao De Carvalho Abreu. Hij was toen hotdog en hamburgers aan het verkopen in het stadion tijdens de Rugby World Cup in Zuid-Afrika, maar keek eigenlijk vooral naar de wedstrijd tussen Nieuw-Zeeland en Japan.

Sindsdien draait zijn leven totaal om het spelletje met de ovaal bal. Eerst als professioneel rugbyspeler bij onder meer de Cheetahs in Zuid-Afrika, totdat een nare blessure daar een einde aan maakt. Daarna als coach, met als ultiem doel: zelf met een team naar het Wereldkampioenschap rugby. Na omzwervingen door onder meer Letland, Duitsland, het Verenigd Koninkrijk en Portugal komt hij in Groningen terecht. "En dat was een goede keuze."

De geboren en getogen Zuid-Afrikaan is dit seizoen bij Rugby Club Groningen begonnen als hoofdcoach en het plan is om drie jaar te blijven. Hij is erg ambitieus: "Ik verwacht veel van alle teams." Zo wil hij bijvoorbeeld de Lady Bears op termijn zien promoveren naar de Eerste Klasse en moet Heren 1 in ieder geval in de Ereklasse blijven. Maar hij denkt ook al aan de BeNeCup: "We hebben de juiste spelers om het te kunnen bereiken."

Op de lange termijn wil De Carvalho Abreu ervoor zorgen dat onze club stabiel op hoog niveau kan meedraaien. Daarvoor is een continue aanvoer van spelers nodig die op dat niveau willen spelen. Hij wil een cultuur creëren waarin spelers zelf dat niveau gaan opzoeken. "We hoeven dus niet meer te zeggen dat ze naar de gym moeten, maar dat gaan ze zelf willen." Daar is hij

foto: Jan van Dehn

nu een plan voor aan het schrijven. Ook is hij bezig met workshops voor de coaches en een talentenprogramma voor de Lady Bears. Daarbij zouden talentvolle jeugdspelers van verschillende leeftijden samen extra gaan trainen zodat er op den duur meer doorstroming is naar het damesteam.

Op zijn vouwfiets kun je hem dagelijks zien fietsen door de stad, waar hij zich inmiddels redelijk thuis voelt. Hij is ook blij met de keuze voor onze club, ook al heeft hij nog maar weinig van ons kunnen zien door corona. Wat het virus betreft, blijft hij positief. "Het glas is halfvol. Spelers met slepende blessures hebben nu tijd om goed te herstellen en iedereen heeft nu de kans om dingen

te leren buiten het veld." Toch zou hij, net als wij, zo snel mogelijk weer op dat veld willen staan. En de vlinders in zijn buik voelen voor een wedstrijd. "Ik ben begonnen met coachen omdat ik deel wil zijn van een team", zegt hij. "En ik denk dat ik als coach nog zenuwachtiger ben dan de spelers."

De komende tijd zal hij zijn handen vol hebben aan zijn grootse plannen voor de club. "We duwen amateurspelers een hoog prestatieniveau in. Dat is niet niks." Maar dat betekent niet dat we allemaal de nieuwe Jeff Wilson moeten worden. "Als je maar van het veld stap met het gevoel dat je iets geleerd hebt", besluit hij lachend.

Trips senioren weer uitgesteld

Wanneer het nieuwe jaar begint kijken we als RCG-leden al snel reikhalzend uit naar Pasen, traditioneel het weekend waarin de seniorleden op trip gaan. Vorig jaar zijn beide trips afgeblazen vanwege de reisbeperkingen door het coronavirus. Gaan we dan dit jaar wel?

Wat de heren betreft kunnen we kort zijn: nee. Erwin van huidige tripje laat weten dat ze ook dit jaar als verloren beschouwen en de bus hebben besproken voor Pasen 2022. De bestemming blijft onveranderd. De heren gaan naar Wales. De boodschap voor de dames is iets hoopvoller. De tripje zegt nog steeds te geloven in 2021 'een onvergetelijke trip' te kunnen organiseren. Al is het wel in iets andere vorm. In plaats van Ibiza, wordt de bestemming misschien een toernooi in eigen land.

wanneer corona uitbreekt

wanneer trainingen worden afgelast

wanneer wedstrijden niet doorgaat

wanneer bierprijzen misschien omhoog gaan door misgelopen omzet

Waarom ik rugby speel

Door Huub Spanjer

Dit is mijn eerste jaar bij de Cubs. Ik vind het heel leuk en leerzaam bij de Cubs. Het is gezellig. Bij de warming-up kun je altijd even lekker moe worden en dan voel je je meteen weer sportief. Dan kun je er weer helemaal voor gaan. Er wordt goed training gegeven door Henk, Gwenda, Jeroen en ook door Marten. En soms door Armin.

Ik vind het het leukste om te tackelen en te passen. Bij de Cubs leer je meer systemen spelen, bijvoorbeeld geel-rood of king en je leert meer samenspelen. Bij de mini's kon je nog wel alleen lopen, maar bij de Cubs kan dat niet meer, want er zijn grotere jongens en de lijn staat gewoon beter.

Ik heb een doel bij de training. Dat ik iemand wil tackelen die ik nog niet eerder getackeld heb. En ik wil goed

passen voor de man, zodat hij lekker kan doorlopen en ook weer goed kan doorpassen. Ik vind het jammer dat er Corona is want nu kun je geen wedstrijden spelen en is er geen competitie. Dan kun je niet echt kijken hoe goed je bent.

De extra training op zaterdag vind ik leuk en daardoor word je ook beter. Wat ik heel lekker vind is om op donderdag op het Woltersveld te spelen, dan word je lekker vies en heb je geen pijn aan je benen als het regent. Ik hou heel erg van rugby omdat je je energie kwijt kan, je lekker moe wordt en je mag tackelen. Eigenlijk kun je alles erin doen. Maar het mooiste van de sport is dat het heel veel respect heeft. Het is een harde sport, maar je blijft altijd respect houden.

Van de Clubcaptain

Door Henk de Vries

Onze voorzitter benadrukt al lange tijd dat de clubcultuur belangrijk is voor een club als de onze. Daarom introduceerde hij op de laatste ALV de functie van clubcaptain. Zijn taak: het bewaken en in stand houden van onze clubcultuur!

Ik durf na 37 jaar lidmaatschap en vele wedstrijden door het hele land en op alle niveaus wel te stellen dat wij, wat dat betreft, echt wel afwijken van andere rugbyclubs. Bij ons ging prestatiedrang altijd hand in hand met gezelligheid. Dat uitte zich vaak na de wedstrijd in de derde helft. Traditioneel werden er bij rugby veel liederen gezongen na de wedstrijd en traditioneel waren de teams van RCG vaak de laatsten die het clubhuis verlieten. Ook bij uitwedstrijden. Het mooie was dat wij een van de weinige clubs waren met een dameskoortje. Als zij ook thuis speelden was het helemaal feest want zij konden ook een aardig deuntje meeneuriën.

Met de professionalisering van de rugbysport in Nederland verdwijnt ook langzaam de traditionele derde helft. Ook bij RCG is de groei heel snel gegaan en helaas merk ik dat ook bij ons de tradities onder druk komen te staan. Steeds meer talenten uit de regio maken de overstap naar onze club. Maar met het dragen van een roodgele stropdas alleen, ben je er natuurlijk nog niet. Hoewel het mooi is dat onze Friese en Drentse leden uit volle borst het Grunnens Laid meezingen na een wedstrijd komt er natuurlijk wel wat meer bij kijken...

Onze club kent namelijk nog veel meer mooie tradities, zoals de jaarlijkse trip naar het buitenland, Mosselavond, Kerstborrel, Oud tegen Jong, de introductiecerus met het afsluitende feest enzovoorts. En daar komt de clubcaptain om de hoek kijken. Deze zet zich hiervoor in en houdt de tradities in leven. Ieder jaar zal de oude clubcaptain een nieuwe benoemen die uiteraard zijn eigen invulling mag geven aan deze functie.

Ik had zelf al wel een aantal ideeën daarvoor, maar het coronavirus gooide helaas roet in het eten. Des te belangrijker wordt het straks om er op toe te zien dat de tradities weer in ere worden hersteld, wanneer we weer los kunnen.

Een clubcaptain hoort natuurlijk ook goed herkenbaar te zijn. Daarom heb ik bij ambachtelijke smederij Kloosterhuis uit Bierum (inderdaad broer van én oud-rugbyer) een ringkraag laten smeden. Een ringkraag is een sierstuk dat gedragen wordt bij een kostuum of uniform en wordt gedragen bij officiële gelegenheden. Het is afgeleid van een wapenuitrusting zoals die werden gedragen in de 15e eeuw. Het benoemen van de nieuwe clubcaptain zal in de toekomst gepaard gaan met de overdracht van deze ringkraag. Ik hoop hiermee uiteraard een nieuwe traditie te starten.

Schrijvers gezocht!

Rugby Courant Groningen zoekt enthousiaste schrijvers voor de volgende edities: (jeugd)spelers, ouders, leden en oud-leden... Iedereen is welkom! Houd jij van rugby? Vind jij het leuk om stukjes te schrijven? En wil je helpen een mooie clubkrant neer te zetten? Stuur dan een mailtje naar jeaninehofsteenge@gmail.com.